

Σκέψεις στο Ευαγγέλιο της Κυριακής (Ι΄ Λουκά)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρωτ. Γεωργίου Δορμπαράκη

«Και (ο Ιησούς) επέθηκε επ’ αυτή τας χείρας• και παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξαζε τον Θεόν» (Λουκ. 13, 13)

α. Μία «συγκύπτουσα» γυναίκα που επί χρόνια ήταν διπλωμένη στα δύο, που το χώμα ήταν ο μοναδικός ορίζοντας των ματιών της, σηκώνεται και στέκεται όρθια: μπορεί και πάλι να σταθεί αντίκρυ στα πρόσωπα των συνανθρώπων της, να δει και πάλι το γαλάζιο του ουρανού και να ατενίσει κατάματα τον ορίζοντά του. Ένα θαύμα που τη συγκλονίζει και την κάνει να ξεσπάσει σε δοξολογία προς τον Θεό, κι αυτό γιατί τα χέρια του Ιησού ακούμπησαν πάνω της. «Και επέθηκεν επ’ αυτή τας χείρας• και παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξαζε τον Θεόν».

β. 1. Δεν επρόκειτο για χέρια ενός απλού ανθρώπου, μολοντί και τα χέρια αυτά μπορούν να γίνουν χέρια ιαματικά, όταν είναι χέρια ενός γιατρού, ενός

φυσικοθεραπευτή, ενός χειροπράκτη. Ποιος μπορεί για παράδειγμα να μη θαυμάσει τα «μαγικά» χέρια του χειρουργού αγίου Λουκά του ιατρού του Ρώσου, ή τα εξίσου «μαγικά» της γερόντισσας Γαβριηλίας (Παπαγιάννη), με τις χειροπρακτικές μεθόδους της, όταν μαθαίνει ότι αυτά έσωσαν στην εποχή τους τόσες ζωές; Το ίδιο από την άλλη και το φιλικό άγγιγμα των χεριών ενός ανθρώπου μπορεί να λειτουργήσει θεραπευτικά για τον συνάνθρωπο, όταν μάλιστα αυτός νιώθει μόνος και ανασφαλής. Πόσες φορές και το απλό άγγιγμα δεν δηλώνει την παρουσία μας ως συμπαραστάτη, ως κάποιου που χωρίς λόγια τις περισσότερες φορές θέλει να πει στον άλλο «μη φοβάσαι, είμαι μαζί σου!»

2. Στο περιστατικό του ευαγγελίου όμως για τη συγκύπτουσα γυναίκα που θεράπευσε ο Χριστός, πρόκειται για τα χέρια του ίδιου του ενανθρωπήσαντος Θεού μας, Εκείνου που μέσω αυτών σκορπούσε τη θαυματουργική ίαση και την ουράνια ευλογία. Δεν είναι μόνο το συγκεκριμένο περιστατικό. Σε κάθε σχεδόν θαύμα του Κυρίου, θεραπείας από αρρώστια ή αναστάσεως εκ νεκρών, αυτά τα χέρια γίνονταν η δίοδος για να διέλθει η πανσθενής δύναμη του λόγου Του. Κι επί πλέον: είναι τα χέρια εκείνα, που χωρίς να υφίστανται εν σαρκή ακόμη, υπαρκτά όμως με τον ανθρωπομορφισμό της Παλαιάς Διαθήκης, έπλαθαν τον Αδάμ και την Εύα, δημιουργώντας τον πρώτον άνθρωπο. «Αι χείρες Σου εποίησάν με και έπλασάν με». Και να προχωρήσουμε πιο πολύ: είναι τα χέρια που ευλόγησαν τους μαθητές και τον κόσμο, την ώρα που ο Κύριος αναλαμβάνόταν στους Ουρανούς, αφήνοντάς μας την ευλογία ακριβώς των χεριών Του ως την τελευταία επί γης ανάμνησή Του. «Και εν τω ευλογείν Αυτόν αυτούς ανεφέρετο εις τους Ουρανούς».

3. Τα χέρια του Ιησού δεν χάθηκαν με την Ανάληψή Του. Αφενός η ευλογία τους συνεχίζεται στους αιώνες, δεδομένου ότι ο Κύριος εκράτησε διαπαντός την ανθρώπινη φύση Του – ο Κύριος κάθετα εν δεξιά του Πατρός και ως άνθρωπος και έτσι θα έλθει στη Δευτέρα Του Παρουσία «κρίναι ζώντας και νεκρούς» – αφετέρου εξακολουθούν και υφίστανται στον κόσμο «εν ετέρα μορφή»: μέσω των χεριών των ιερέων, οι οποίοι δανείζουν, κατά την πατερική έκφραση, τα χέρια τους και το στόμα τους σ' Εκείνον, προκειμένου Αυτός να αγιάζει διά του λόγου και της τελέσεως των μυστηρίων τους πιστούς όλων των αιώνων. Τι άλλο είναι η ευλογία ιδίως που προσφέρει κατά τις ακολουθίες της Εκκλησίας μας ο ιερέας, παρά η ευλογία του ίδιου του Κυρίου, διά των χεριών των μελών Του κληρικών; Κι είναι πολύ ωραίο το καταγεγραμμένο περιστατικό από τις ιστορίες του Αγίου Όρους, σύμφωνα με το οποίο νεαρός νεοχειροτονηθείς σε ιερέα μοναχός τελούσε τις πρώτες του λειτουργίες. Και σε μία από αυτές, που μετείχε και ο γέροντας ηγούμενός του, εξερχόμενος στην Ωραία Πύλη για το «ειρήνη πάσι», απέφυγε την ευλογία, σκεπτόμενος ότι δεν είναι άξιος αυτός να ευλογήσει τον ηγούμενο. Και με τρόπο και έκπληξη άκουσε μέσα από το πετραχήλι του φωνή να του λέει: «Δεν ευλογείς εσύ, αλλά εγώ».

Δεν είναι όμως μόνον τα χέρια των κληρικών. Ο Κύριος ενεργεί και μέσω των χεριών όλων των πιστών Του, αφού όλοι οι βαπτισμένοι στο όνομά Του συνιστούν

μέλη του σώματός Του, της Εκκλησίας. Κάθε δηλαδή ενέργεια των πιστών πάνω στο θέλημα του Θεού, κάθε άπλωμα των χεριών τους, για να τηρήσουν τις άγιες εντολές Του – το βλέπουμε σε όλους τους αγίους – όπως η προσφορά ελεημοσύνης για παράδειγμα, όπως το σκούπισμα των δακρυσμένων από τη θλίψη και τον πόνο συνανθρώπων τους, είναι στην πραγματικότητα το άπλωμα των χεριών και πάλι του Ίδιου του Ιησού. Και αντιστρόφως: κάθε κακή χρήση των χεριών, κάθε χτύπημα δι' αυτών του συνανθρώπου, κάθε άπλωμά τους για κλοπή αγαθών που δεν μας ανήκουν, κάθε κίνησή τους που σκοπό έχει την προσβολή των άλλων, σημαίνει τη δαιμονική λειτουργία τους, την εκ μέρους μας πρόκληση «αναπηρίας» στον Κύριο, που Του στερούμε τη δυνατότητα η ευλογία Του να βρει έκφραση και μέσω ημών.

4. Κι εκεί που αποκορυφώνεται η ευλογία των ιαματικών χεριών Του, εκεί που πράγματι έχουμε μία μυστική προέκτασή Του μέσα στον χρόνο, είναι στο μυστήριο του Ευχελαίου. Στο ευχέλαιο – στο μυστήριο αυτό που διά της χρίσεως των ασθενών με έλαιο προσφέρεται η ιαματική χάρη του Κυρίου, όταν είναι συνδυασμένη με τη μετάνοια – τι άλλο έχουμε, παρά την μέσα στους αιώνες συνέχεια του «επέθηκε επ' αυτή τας χείρας Του ο Ιησούς»; Το προτεταμένο χέρι του Κυρίου, το γεμάτο δύναμη αγάπης και θεραπείας, βλέπουμε κάθε φορά στο μυστήριο, και έτσι μας καλεί να το βλέπουμε πάντοτε η Εκκλησία μας. «Βασιλεύ άγιε, εύσπλαγχνε, και πολυέλεε, Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ και Λόγε του Θεού του ζώντος – ακούμε τον ιερέα να διαβάζει στην τελευταία ευχή – ο μη θέλων τον θάνατον του αμαρτωλού, ως το επιστρέψαι και ζην αυτόν• ου τίθημι εμήν χείρα αμαρτωλόν επί την κεφαλήν του προσελθόντος σοι εν αμαρτίαις και αιτουμένου παρά σου δι' ημών άφεσιν αμαρτιών• αλλά σην χείρα κραταιάν και δυνατήν, την εν τω αγίω Ευαγγελίω τούτω...επί την κεφαλήν του δούλου σου έκτεινον».

γ. Η ποικιλόμορφη αυτή μέσα στον χρόνο ευλογία των χεριών του Κυρίου έχει τα ίδια αποτελέσματα με εκείνα της επί γης παρουσίας Του. Δεν λειτουργεί λιγότερο, σήμερα για παράδειγμα, η θεραπευτική χάρη του Χριστού από ό,τι τότε που «επί γης ώφθη και τοις ανθρώποις συνανεστράφη». Το αποδεικνύουν τα διαρκή θαύματα που κάνουν οι άγιοί Του και γίνονται καθημερινά στην Εκκλησία Του. Και τα αποτελέσματα δεν είναι άλλα από αυτό που είδε στον εαυτό της και η συγκύπτουσα του Ευαγγελίου και «μη δυναμένη ανανεύσαι εις το παντελές» επί δεκαοκτώ ολόκληρα έτη: «παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξαζε τον Θεόν». Αρκεί βεβαίως να υπάρχει η ανθρωπολογική προϋπόθεση για την ενεργοποίηση της χάρης: η ενεργής και ζωντανή πίστη του ανθρώπου.

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr